

hans eller hendes ansvar over for katten i henhold til dyreværnslovens (lov nr. 386 af 6. juni 1991) § 2.

På samme måde vil det ikke være muligt at fastholde ejere af katte, som ikke er mærket og registreret, på deres ansvar, hvis disse katte – som foreslået af Det Dyreetiske Råd (s. 32) – skal betragtes som herreløse.

Forpligtelser for kommunerne

Det Dyreetiske Råd finder, »at der på kommunalt niveau skal sikres et beredskab, der kan tage sig af herreløse katte, der enten er til gene eller ikke kan siges at leve et velfærdsmæssigt tilfredsstillende liv. Kommunerne bør derfor pålægges pligt til at udarbejde en handlingsplan, der inddrager både mulighed for programmer med neutralisering og genudsætning og mulighed for aflivning.« (s. 35–36).

Udtalelsen er helt uforpligtende, for der bliver heller ikke stillet krav til indholdet i handlingsplanen, ligesom der ikke er krav til kommunen om, hvad den bør gøre, når borgerne henvender sig med syge og nødlidende katte.

Efter beslutningsforslaget må al indfangning af katte kun ske med kommunens eller katteejerens godkendelse. Kommunerne skal forpligtes til at fremløse de indfangne katte, således at ejerkatte kan komme tilbage til deres ejer. Raske katte bør kommunen i samarbejde med dyreværnsorganisationer finde nye hjem til. Kun syge katte bør aflives. Desuden skal kommunen udarbejde en handlingsplan, der forebygger problemerne for kattes velfærd.

Denne del af forslaget sikrer en beskyttelse af de herreløse katte.

Forbud mod private indfangning af katte ved brug af tvang eller særlige instrumenter

Det Dyreetiske Råd stiller ikke forslag om beskyttelse af katte indfanget af private. Det er ikke acceptabelt, for det gør katten fredløs.

Ifølge bekendtgørelse om indfangning og aflivning af herreløse katte (bekendtgørelse nr. 384 af 17. juli 1984) § 2 må indfangning og aflivning af herreløse katte kun foretages af en praktiserende dyrlæge eller af personer, som denne har instrueret og fører tilsyn med. Desuden må indfangning med henblik på aflivning kun ske efter anmodning fra kommunen, medmindre dyrlægen finder, at aflivningen må anses for påkrævet af dyreværnsmæssige grunde (stk. 3). Men indfangning med henblik på andre foranstaltninger end aflivning kan ske efter anmodning fra enhver.

Hvis indfangning af kattene foretages med henblik på aflivning, skal det således ske på anmodning fra kommunen. Og både indfangning og aflivning skal

foretages af en dyrlæge eller en person, der er under tilsyn af en dyrlæge. Men det fremgår ikke klart af bekendtgørelsen, om andre personer kan indfange herreløse katte, hvis kattene indfanges med henblik på andre foranstaltninger end aflivning – f.eks. neutralisering og genudsætning.

»Vejledende retningslinier for praktiserende dyrlæger i forretninger vedrørende indfangning og aflivning af herreløse katte« (skr. nr. 140 af 23. oktober 1997) beskytter de herreløse katte i forbindelse med indfangning – bl.a. ved at stille krav til fældens størrelse og udformning, opsyn med fælderne, efterfølgende transport af dyrene samt undersøgelse af evt. mærkning og andet, der kan afsløre et tilhørsforhold. Denne beskyttelse findes desværre ikke for ejede katte, der færdes på privat grund.

Ifølge mark- og vejfredslovens § 14 har man ret til på hensigtsmæssig måde at fjerne omstrefende katte fra sin grund, og man har ikke pligt til at yde erstatning, hvis katten kommer til skade eller omkommer. Selv om man ifølge dyreværnslovens (lov nr. 386 af 6. juni 1991) § 1 har pligt til at behandle dyr forsvarligt og beskytte dem bedst muligt mod smerte, angst, varigt men og væsentlig ulempe, yder loven ikke ejede katte tilstrækkelig beskyttelse i forbindelse med indfangning. Hvis private f.eks. indfanger katte med fælder, er der ingen garanti for, at fælderne er rigtigt udformet, bliver anvendt korrekt og bliver tilset med den hyppighed, som de skal.

Derfor bør det være forbudt for private at indfange såvel herreløse som ejede katte, hvis det kræver brug af tvang eller særlige instrumenter – f.eks. fælder. Hvis ikke lovgivningen er klar på dette punkt, vil der fortsat være mange mennesker, som forsøger at indfange katte på en måde, hvor der er risiko for, at de lider overlast, eller på en måde, som direkte er i strid med dyreværnsloven.

Indfangning af katte – såvel herreløse som ejede katte på fremmed grund – bør kun foretages af en praktiserende dyrlæge eller af personer, som denne har instrueret eller ført tilsyn med. Dette skal sikre, at kattene bliver behandlet forsvarligt. Der bør dog fortsat være mulighed for, at andre personer kan indfange katte, hvis de på grund af sygdom eller tilskadekomst er i en sådan tilstand, at de af dyreværnsmæssige årsager straks bør under dyrlægebehandling eller straks bør aflives.

Personer, som under dyrlægetilsyn indfanger katte, skal pålægges at følge de samme retningslinjer som dyrlæger (se ovenfor), herunder at det altid skal undersøges, om det af en eventuel mærkning, f.eks. øre-